

“Український інтерес” добрав потужні цитати Ліни Костенко:

- Манія величі – це хвороба. Комплекс меншовартості – теж хвороба. Тільки ще гірша. Бо від манії величі станеш іспанським королем, як Поприщін у Гоголя. А від комплексу меншовартості відчуєш себе комахою і побіжиш по стіні, як Грегор у Кафки.
- Так, держава – це я, а не те, що вони з нею зробили. І якби кожен усвідомив, що держава – це він, то досі у нас вже була б достойна держава.
- Скільки нас, людства, вже є на планеті? Мільярдів шість? І серед них українці, дивна-предивна нація, яка живе тут з правіку, а свою незалежну державу будує оце аж тепер.
- А ви думали, що Україна так просто. Україна – це супер. Україна – це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартом. В умовах сучасного світу їй немає ціни.
- Ми унікальна нація. У нас хліборобів морили голодом. Режисери ставили спектаклі у концтаборах. Поетів закопували у вічну мерзлоту. У кого ще є атомний саркофаг? А у нас є.
- У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження.
- Мова солов’їна, а тьохкають чортзна-що.
- Україна пручається, як Лаокоон, обплутаний зміями. Вона німо кричить, але світ не чує. Або не хоче почути.
- Вічна парадигма історії: за свободу борються одні, а до влади приходять інші. І тоді настає лукава, найпідступніша форма несвободи, одягнута в національну символіку, зацитькала національним пафосом, вдекорована атрибутами демократії.
- Не в тому жах, що тепер жити важко, а в тому, що образливо.
- До всіх перинатальних хвороб державності ще й така халепа – вирости покоління, яким усе пофіг.
- Я нічого не боюся. Я боюся тільки причетності до ідіотів.
- Хто має право нам, людям, визначати мінімум?! Ті, що собі призначили максимум.
- Коли в людини є народ, тоді вона уже людина.